

svar på det, fru Pia Gjellerup efterlyste: Hvad betyder »i højere grad«? Skal der flere tjenstemandsager til? Skal der være strengere straffe? Skal der være kraftigere sanktioner? Skal det gå hurtigere? Skal det ske i større offentlighed? Hvad skal der ske? Hvad ligger der i ordene »i højere grad«?

I den forbindelse har jeg også hæftet mig ved, at både Venstres og De Konservatives ordførere sagde, at man kunne støtte begge dagsordener. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg synes også, jeg hørte hr. Christian Mejdahl sige, at Venstre godt kan stemme for regeringens dagsorden, fordi den formentlig vil komme til afstemning først, men det har man jo som parti indflydelse på. Man kan stille sig bag det ene dagsordensforslag eller bag det andet, og jo flere der står bag et dagsordensforslag, desto større udsigt er der til, at det kommer til afstemning først, og at man dermed kan vise sin konkrete stillingtagen til det.

Men den efterlysning, fru Pia Gjellerup fra Socialdemokratiet var inde på i både sin ordførertale og i de korte bemærkninger, er ubesvaret af både hr. Kristian Thulesen Dahl, som har stillet dagsordensforslaget, og fra Venstres og De Konservatives side. Om vi får svaret, er jo sådan set af underordnet betydning, men jeg synes, det er svært at vide præcis, hvad der ligger i denne noget nær eneste forskel mellem de to dagsordensforslag. Vi mener, at der bliver grebet ind, og at der skal gribes ind, og hvis ministre afholder sig fra at gribe ind over for folk, der omgås systemet eller midlerne lemfældigt, har Folketinget jo også mulighed for at påtale det over for den enkelte minister i henhold til ministeransvarlighedsloven. Men som jeg forstår det, er det ikke ministeransvarlighedsloven, man vil have strammet op på, men forholdet til tjenstemændene.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er egentlig glad for hr. Elmquists afsluttende bemærkninger, for man kunne jo fristes til at tolke dem på den måde, at hr. Elmquist ville være mere striks og være parat til her i Folketinget at påpege over for en minister, at man skal gribe hurtigere ind over for både tjenstemænd og embedsmænd generelt, når der forekommer fejl.

Men jeg vil godt sige, at jeg har forsøgt at lægge op til en debat om de overordnede principper og om, hvilket signal Folketinget skulle

give til regeringen. Man kan selvfølgelig godt bede om konkrete eksempler på, hvor der for os at se skal gribes ind i højere grad, og her vil jeg godt sige, at i eksempelvis skandalesagen med »Ask« og »Urd« er det vores opfattelse, at den private person, der var involveret, nærmest var stråmand. Han blev anmeldt for bedrageri, og han er efterfølgende gået konkurs, men den offentlige part, kan man sige – lederen af rederi-afdelingen – er stadig væk i systemet og er blevet forfremmet. Det er da en konkret sag, man kan gribe ind i rent politisk.

Hvis det var os, der havde siddet med ansvaret på regeringstaturetterne, var der blevet grebet kraftigere ind, og det er det signal, vi gerne vil have lov til at give regeringens ministre med dette konkrete eksempel. I spørgsmålet om Sundhedsstyrelsens håndtering af de problemer, der var dér, tilkendegav vi også i den meget store offentlige debat, der var på det tidspunkt, sagen rigtig var fremme, at vi mente, man skulle gribe hurtigere ind over for de ansvarlige på området.

Der er selvfølgelig konkrete områder, hvor vi mener, man kunne stramme procedurerne og gribe hurtigere ind over for de embedsfolk, som begår fejl. Men vi har lagt vægt på, at vi ikke vil anfægte rollefordelingen med Folketinget på den ene side og regeringen på den anden side. Det, vi har ønsket med debatten, har været, at Folketinget skulle give et signal til regeringen om, at Folketinget gerne ser, at der bliver skredet ind i den slags sager, og jeg synes, det er et signal, som Folketinget sagtens kan give. Men jeg må jo notere mig, at der er en forskel mellem de to dagsordener, og at der er nogle partier herinde, som ikke i dag ønsker at give det signal, som Dansk Folkeparti ønsker, og det tager jeg selvfølgelig til efterretning.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Thulesen Dahl interesserer sig for, om Det Radikale Venstre måske kunne stemme for Dansk Folkepartis dagsordensforslag, og jeg vil da sige, at mange af elementerne er de samme. Men det, der virkelig er anstødsstenen, er dette »i højere grad«, for ellers minder de to dagsordensforslag jo en hel del om hinanden.

I den dagsorden, vi er medforslagsstiller til, opfordres Folketinget og regeringen til at styrke den interne kontrol og resultatopfølgning, og i de ord ligger der jo ganske meget. Men igen mener vi, at det må være den til enhver tid sid-